

Stăteam rezemat de teigheaua barului dintr-un local de pe Fifty-second Street, așteptând ca Nora să-și termine cumpărăturile de Crăciun, când o fată s-a ridicat de la masa la care stătea împreună cu alte trei persoane și s-a apropiat de mine. Era mică de statură și blondă și, fie că te uitai la fața ei, fie că te uitai la corpul îmbrăcat în haine de sport bleu, erai la fel de mulțumit.

— Nu cumva ești Nick Charles? m-a întrebat.

— Ba da, am răspuns.

Mi-a întins mâna.

— Sunt Dorothy Wynant. Nu-ți mai amintești de mine, dar ar trebui să-l știi pe tata, Clyde Wynant. Ai...

— Sigur, i-am zis, și acum îmi amintesc și de tine, dar pe vremea aia aveai doar unșpe sau doișpe ani, nu?

— Da, sunt opt ani de atunci. Fii atent: mai știi poveștile alea pe care mi le spuneai? Erau adevărate?

— Probabil că nu. Ce face tatăl tău?

Ea a râs.

— Asta voiam și eu să te-ntreb. Mama a divorțat de el și nu mai știm despre el decât ce mai apare din când în când prin ziare, când mai face câte-o nebunie. Nu v-ați mai întâlnit?

Aveam paharul gol. Am întrebat-o ce vrea să bea, mi-a spus că scotch și sifon, am comandat pentru amândoi și am zis:

— Nu, am locuit la San Francisco în ultima vreme.

— Aș vrea să-l văd, a zis ea ușor tărăgănat. Mama ar face un scandal monstru dac-ar afla, dar aș vrea să-l văd.

— Și care-i problema?

— Nu mai locuiește unde stăteam noi înainte, pe Riverside Drive, și nu-i nici în cartea de telefon, nici în registrul primăriei.

— Încearcă să iei legătura cu avocatul lui, i-am sugerat.

S-a luminat la față.

— Cum îl cheamă?

— Era un tip, Mac-nu-știu-cum... Macaulay, așa îl chema. Herbert Macaulay. Stătea în blocul Singer.

— Împrumută-mi o monedă de cinci cenți, a zis și s-a dus la telefon.

S-a întors zâmbind.

— E chiar aici după colț, pe Fifth Avenue.

— Tatăl tău?

— Avocatul. Zice că tata e plecat din oraș. O să trec pe la el. A ridicat paharul spre mine. Pentru reuniunile de familie. Auzi, ce-ar fi să...

Asta a sărit și mi-a tras o lovitură zdravănă în burtă cu labele din față. Aflată la capătul opus al lesei, Nora a zis:

— A avut o după-amiază pe cinste – a răsturnat o masă cu jucării la Lord&Taylor's, a băgat în sperieți o grăsană lingându-i piciorul în Saks' și a fost mângâiată de trei polițiști.

Am făcut prezentările.

— Soția mea, Dorothy Wynant. Tatăl ei mi-a fost client pe vremuri, când ea era cam atâtica. Un tip cumsecade, dar cam țicnit.

— Eram fascinată de el, un detectiv în carne și oase, și-l urmăream peste tot, și-l puneam să-mi povestească despre cazurile lui, a zis Dorothy, referindu-se la mine.

Îmi spunea niște minciuni gogonate, dar eu credeam fiecare cuvîntel.

— Pari obosită, Nora, am zis.

— Sunt. Hai să ne așezăm.

Dorothy Wynant s-a scuzat, spunând că trebuia să se întoarcă la masa ei. A dat mâna cu Nora; trebuie neapărat să trecem pe la ele să bem un cocteil, locuiau la Courtland și numele maică-sii după căsătorie era Jorgensen acum. Ne-ar face plăcere și ar trebui și ea să vină pe la noi – stăteam la hotelul Normandie și mai rămâneam la New York o săptămână sau două. Dorothy a mîngâiat cățeaua pe cap și a plecat.

Am găsit o masă.

— E drăguță, a spus Nora.

— Dacă îți place genul...

Mi-a zâmbit larg.

— Înțeleg că ai un gen preferat?

— Doar genul tău, brunete slăbănoage, cu bărbie sexy.

— Și cum rămâne cu roșcata aia cu care ai plecat azi-noapte de la familia Quinn?

— O să râzi, am zis, însă voia doar să-mi arate niște gravuri franțuzești.

A doua zi m-a sunat Herbert Macaulay.

— Salut. Nu știam că te-ai întors în oraș până nu mi-a spus Dorothy Wynant. Ce-ai zice să ne vedem la prânz?

— Cât e ceasul?

— Unșpe jumate. Te-am trezit?

— Da, am spus, dar nu face nimic. Mai bine vii tu să iei prânzul cu noi: sunt mahmur de la cât am băut aseară și nu prea am chef de alergat prin oraș... OK, hai să zicem pe la ora unu.

Am băut un pahar cu Nora, care se pregătea să plece la coafor să se spele pe cap, apoi încă unul după duș, așa că în clipa în care a sunat iar telefonul mă simțeam deja mai bine.

O voce de femeie a întrebat:

— Domnul Macaulay este cumva?

— Încă nu.

— Îmi cer scuze pentru deranj, dar ești drăguț să-l rogi să sune la birou imediat ce va ajunge acolo? E important.

Am promis ca așa voi face.

Macaulay a ajuns vreo zece minute mai târziu. Era un tip solid, cu păr cârlionțat, rumen în obraji, destul de arătos, cam de patruzeci și unu de ani – avea vârsta mea, deși arăta mai tânăr. Umbla vorba că-i un avocat destul de bun. Lucrasem de câteva ori pentru el pe când locuiam la New York și întotdeauna ne înțeleseserăm bine.

Acum ne-am strâns mâinile și ne-am bătut amical pe spate, el m-a întrebat ce mai fac și eu i-am zis „bine”, l-am întrebat la rândul meu și mi-a răspuns „bine”, apoi i-am zis să sune la birou.

A revenit încruntat de la telefon.

— Wynant s-a întors în oraș, mi-a zis, și vrea să ne ntâlnim.

M-am răsucit spre el cu băuturile pe care le turnasem.

— Păi, prânzul poate să...

— Lasă-l să aștepte, a zis și a luat unul dintre paharele pe care le adusesem.

— E la fel de nebun ca-ntotdeauna?

— Nu-i de răs, să știi, a spus Macaulay solemn. Ai auzit că în 1929 l-au închis aproape un an de zile într-un azil?

— Nu.

El a încuviințat din cap. S-a așezat, a pus paharul pe o masă de lângă scaun și s-a aplecat ușor către mine.

— Ce-are de gând Mimi?

— Mimi? Ah, nevasta... fosta nevastă. Nu știi. De ce trebuie să aibă ceva de gând?

— De regulă are, a zis el sec, apoi a adăugat tacticos: M-am gândit că tu trebuie să știi.

Deci despre asta era vorba...

— Uite ce-i, Mac, n-am mai lucrat ca detectiv de șase ani, din 1927.

M-a ținut cu privirea.

— Pe cuvânt, l-am încredințat. La un an după ce m-am însurat, socrul meu a murit și i-a lăsat soției mele o fabrică de cherestea, o cale ferată și alte câteva chestii, iar eu am părăsit agenția ca să mă ocup de ele. În orice caz, n-aș lucra pentru Mimi Wynant, sau Jorgensen, sau cum o cheamă – nu m-a plăcut niciodată... și nici eu pe ea.

— Ah, n-am crezut că...